

PYHÄT KIRJOITUKSET – KALLIIMMAT KUIN KULTA, MAISTUVAMMAT HUNAJAA

Sisar Susan W. Tanner

Nuorten Naisten ylijohtaja

Kirkon koululaitoksen lähetys • 11. syyskuuta 2005 • Brigham Youngin yliopisto

Kiitos suurenmoiselle kuorolle. Musiikki oli kaunista ja kutsui Hengen paikalle. Arvostin myös alkurukousta. Panin erityisesti merkille, että rukouksessa pyydettiin, että jokainen meistä tuntisi Hengen tänä iltana ja että meitä innoitettaisiin siinä, mitä me erityisesti tarvitsemme. Se on todella minun rukoukseni. Olen niin kiitollinen tilaisuudesta olla kanssanne tänä iltana. Mutta jos saisin toivoa jotakin, niin toivoisin, että tämä hartaustilaisuus olisi oikea perinteinen takkavalkeailta, niin että voisin saada teidät olohuoneeseeni ja voisimme keskustella läheisesti – aivan kuten tekisin, jos olisitte omia lapsiani, jotka ovat teidän ikäisiänne. Aloittaisin luultavasti kertomalla teille lähetystyössä olevasta tyttärestäni. Eivätkö useimmat lähetysaarnajien äidit tee niin? Kerroin hänelle äskettäisessä kirjeessä, että aion puhua tänä iltana rakkaudestani pyhiin kirjoituksiin. Hän vastasi näin:

”Olen innoissani siitä, että Äiti puhuu pyhien kirjoitusten tutkimisesta! Minusta tuntuu, että yksi niistä tavoista, joilla olen muuttunut eniten, on se, miten tutkin pyhiä kirjoituksia. Nyt rakastan pyhien kirjoitusten tutkimista. Innostun todella joka kerta, kun minulla on mahdollisuus tutkia. En osaa oikein selittää sitä muuten kuin että käy aivan kuten kohdassa Alma 32:28, jossa sanasta tulee ihana. Rakastan sitä! Taisin ennen pitää pyhistä kirjoituksista, ja nyt rakastan niitä! Toverini sanoo, että opettaessamme hän tietää aina, milloin aion käyttää jotakin pyhien kirjoitusten kohtaa, koska silmäni kirkastuvat ja sitten alan selailla sivuja. Minusta on ihanaa vastata ihmisten kysymyksiin pyhien kirjoitusten avulla.”

Toivon, että tyttärelläni on mahdollisuus kuunnella tätä sanomaa Australiassa ja että hän innostuu vielä enemmän, jos se on mahdollista, tutkimaan pyhiä kirjoituksia. Samoin toivon, että sanasta tulee ihana teillekin, niin kuin hänelle ja minulle, koska pyhät kirjoitukset ovat todellakin ”kalliimmat kuin – – kulta, – – maistuvammat – – hunajaa” (Ps. 19:11).

Pyhien kirjoitusten suloisuus

Muistatko musikaalista *Viulunsoittaja katolla* Tevjen, köyhän maitomiehen, jolla oli viisi tytärtä ja joka

uneksi siitä, että olisi rikas? Mitä te toivoisitte, jos olisitte rikkaita? Ehkäpä joitakin samoja asioita kuin hän. Hän halusi olla kuuluisa, saada ison talon ja toivoi, ettei hänen tarvitsisi tehdä niin paljon työtä ja niin edelleen. Mutta ne eivät olleet hänen hartaimpia toiveitaan. Hänen rakkain unelmansa, jos hänestä tulisi rikas, saattaa vaikuttaa meistä epätavalliselta. Muistatko, että hän lauloi:

*”Rikas mies jos oisin, silloin synagoogaan ehtisin myös,
ja rauhassa rukoillakin vois,
ja saisin paikan kai itäseinän luo.
Ja voisin oppineiden kanssa haastella,
eikä koskaan kiire olis pois.
Suurin haave onkin juuri tuo.”*

(Sanat Sheldon Harnick, suomentanut Esko Elstelä.)

Jos te olisitte rikkaita, viettäisittekö vapaa-aikanne keskustelemalla pyhistä kirjoituksista monta tuntia päivässä? Jos olisitte rikkaita, olisiko ihaninta, mitä voisitte kuvitella, saada enemmän aikaa perinpohjaiseen pyhien kirjoitusten tutkimiseen?

Ortodoksisjuutalaiset pitävät pyhien kirjojen tutkimista ihanana siunauksena ja suurena etuoikeutena. Itse asiassa joissakin juutalaisissa perinteissä lapsen aloittaessa tooran tutkimisen hänen annettiin maistaa hunajaa, jotta hän yhdistäisi pyhien kirjojen tutkimisen makeuteen. Sen tarkoituksena oli vahvistaa Psalmeissa oleva ajatus: ”Miten suloiset ovatkaan sinun sanasi! Ne maistuvat hunajaa makeammilta.” (Ps. 119:103.)

Psalmissa 19 pyhiä kirjoituksia verrataan samalla tavoin kultaan ja hunajaan. Psalmikirjoittaja riemuitsee kauniisti Herran sanasta sanoen:

”Herra on antanut täydellisen lain, se virvoittaa mielen. Herran ohjeet ovat luotettavat, ne neuvovat taitamatonta.

Herran käskyt ovat oikeat, ne ilahduttavat sydämen. Herran määräykset ovat kirkkaat, ne avaavat silmäni näkemään.

Herran sana on puhdas ja aito, se pysyy iäti. Herran säädökset ovat lujat, ne ovat oikeita kaikki.

Ne ovat kalliimmat kuin puhdas kulta, kalliimmat kuin kullan paljous, makeammat kuin mesi, maistuvammat mehiläisen hunajaa.

Ne opastavat minua, palvelijaasi, niiden noudattamisesta saa suuren palkan.” (Ps. 19:8–12.)

Kaikki nämä tämän kohdan termit – *laki, ohjeet, käskyt, määräykset ja säädökset* – ovat synonyymeja Herran sanalle eli pyhille kirjoituksille. Ne ovat ”kalliimmat kuin – – kulta, kalliimmat kuin kullan paljous, [ja] makeammat kuin mesi, maistuvammat mehiläisen hunajaa.”

Joskus ajattelen, että meistä pitäisi tuntua enemmän siltä kuin Tevjestä ja lähetystyössä olevasta tyttärestäni. Ovatko pyhät kirjoitukset meille ihania – yhtä kalliita kuin kulta ja maistuvampia kuin hunaja? Kestitsemmekö me itseämme niillä, iloitemmekö niistä ja pohdiskelemmekö niitä kuten Nefi opetti? (Ks. 2. Nefi 4:15–16.) Sovellammeko me niitä itseemme kuten Jaakob neuvoi? (Ks. 2. Nefi 6:5.) Etsimmekö niistä itsellemme Herran erityisiä sanoja, jotka saavat aikaan kääntymyksen ja tuovat mukanaan viisautta, valistusta, ilmoitusta, lohtua ja iloa? Ymmärrämmekö, että ne ovat yksi ihanimmista, ylevimmistä siunauksista, joita meillä on?

Pyhien kirjoitusten nälkä

Jos meillä olisi suurempi pyhien kirjoitusten nälkä, ne olisivat ehkä meille vielä ihanammat ja kallisarvoisemmat. Matkustin muutama kuukausi sitten Afrikkaan, jossa monilla pyhillä oli ruoan nälkä, mutta, kiinnostavaa kyllä, vielä enemmän he halusivat kestittää itseään Herran sanalla. Jokaisessa neljässä maassa, jossa kävin, tunsin ihmisten voimallisen hengen ja suuren uskon. Heillä oli niin vähän maallista omaisuutta, mutta he olivat rikkaita hengellisesti. Heillä oli evankeliumin ilosanoma – pyhien kirjoitusten selkeät ja kallisarvoiset totuudet. He toivat ahkerassa käytössä olleet pyhät kirjoituksensa jokaiseen kokoukseen. He opettivat niistä, lukivat niistä, tunsivat ne ja rakastivat niitä.

Itse asiassa, yhdessä sakramenttikokouksessa eräs nuori puhuja meni puhujakorokkeelle pelkästään pyhät kirjoitukset mukanaan. Hänellä oli paljon samoja manereja kuin nuorilla puhujilla usein on, jolloin he puhuvat vähän pää painuksissa ja siirtelevät jalkojaan, mutta hänen sanomansa oli voimallinen. Hän opetti uhraamisesta aloittaen Vanhan testamentin kohdilla, joissa puhutaan veriuhrista. Sitten hän siirtyi hyvin

vaivattomasti Kolmanteen Nefiin Mormonin kirjassa ja kertoi, että kaikki vanha oli kadonnut Vapahtajan tullessa, joka vaati nyt särkyneen sydämen ja murtuneen mielen uhraamista. Hän ei käyttänyt muistiinpanoja vaan pelkästään opin tuntemustaan. Se oli esi-merkki tavasta, jolla meidän jokaisen tulisi opettaa pyhiä kirjoituksia.

Näiden pyhien yhteydessä ajattelin jälleen Psalmia 19. Herran laki oli ollut heidän kääntymyksensä väline. Herran todistus teki näistä vaatimattomista, älykkäistä ihmisistä viisaita. Heillä oli valo silmissään ja ilo sydämessään, koska heillä oli Herran laki, ohjeet, säädökset ja käskyt. Yhdessä paikassa jossa kävin, ihmiset kävelivät jopa neljä tuntia päästäkseen kokoukseen. Heillä ei ollut mitään kulkuvälinettä, joskus ei kenkiäkään, ja hyvin vähän syötävää. He ovat nälkäräjällä eläviä maanviljelijöitä, joita ankara kuivuus on vaivannut monia vuosia. Mutta silti he kestivät itseään Jumalan sanoilla. Se oli kalliimpaa kuin kulta ja maistuvampaa kuin hunaja.

Erästä toisesta Afrikan maasta löysin lisää ihmisiä, joilla oli Herran sanan oppimisen nälkä. Saapumispäivänämme hallitus oli pysäyttänyt julkisen liikenteen polttoaineen loppumisen vuoksi. Vaananjohtaja oli varma siitä, että ne 700 jäsentä, jotka olivat aikoneet osallistua yleisötilaisuuteemme, eivät voisi millään tavoin päästä sinne. Vakuutimme hänelle, että opettaisimme tulijoita, olipa heitä kuinka paljon tai vähän tahansa. Kun astuimme tilaisuutta varten järjestettyyn huoneeseen 20 minuuttia ennen kokouksen alkua ja näimme sinne kokoontuneet yli 300 kunnioittavaa pyhää, jotka kuuntelivat hiljaisina äänitteeltä tulevia kirkon lauluja, Henki täytti minut kokonaan. Kokouksen aikana paikalle saapui jonkin ihmeen ansiosta vielä toiset 300 ihmistä. Heillä oli Herran sanojen nälkä. Heillä kaikilla oli pyhät kirjoitukset ja he seurasivat innokkaina mukana, kun opetimme heitä pyhien kirjoitusten avulla. Heidän esimerkinsä vuoksi näin uusin silmin oman tarpeeni kehittyä. Ehkä monet meistä kiinnittävät sydämensä liikaa maailmallisiin aarteisiin. Olemmekohan tulleet huolettomiksi tai omahyväisiksi sanan tutkimisessa ja opin mukaan elämisessä?

Vanhan testamentin profeetta Aamos puhui sanan kuulemisen nälästä eli toisin sanoen hengellisestä nälästä. ”Koittaa aika – sanoo Herra Jumala – jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän.” (Aam. 8:11.) Afrikassa tapasin pyhiä, joilla ei ollut

vain leivän nälkää ja veden janoa vaan Herran sanan kuulemisen nälkä. Koska he ovat tunteneet hengellistä nälkää, he ovat oppineet, kuten Nefi opetti, kestitsemään itseään ”Kristuksen sanoilla, sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä” (2. Nefi 32:3).

Kuvitelkaa, millaista hengellistä nälkää me saattaisimme nähdä, ellei meillä olisi pyhiä kirjoituksia, joilla voimme kestitä itseämme. Kautta aikojen on ollut monia kansoja, joilla ei ole ollut lain kirjaa. Ajatelkaa esimerkiksi Lehin perhettä heti sen paettua erämaahan, tai mulekilaisia, jotka eivät olleet tuoneet ”mitään aikakirjoja mukanaan” (Omni 17), tai Vanhan testamentin aikoja, jolloin kansalla ei joko ollut lain kirjaa tai se oli unohtanut sen, kuten kävi, kun Esran ja Nehemian oli perehdytettävä uudelleen lain kirjaan juutalaisia, jotka palasivat pakkosiirtolaisuudesta Babylonista (ks. Neh. 8:1–13).

Oppikaa nuoruudessanne rakastamaan pyhiä kirjoituksia

Lempiesimerkkini Vanhasta testamentista on Josia, lapsikuningas, joka nousi valtaistuimelle kahdeksan vuoden ikäisenä. Hänen tarinansa havainnollistaa nuoren ihmisen vaikutusta, nuoren, joka piti pyhiä kirjoituksia kalliimpana kuin kulta ja maittavampana kuin hunaja. Kaikki kuninkaat ennen Josiaa ja hänen jälkeensä olivat jumalattomia. Joko heillä ei ollut lakia tai he päättivät olla lukematta ja noudattamatta sitä. Mutta Josian hallituskaudella ylipappi Hilikia löysi kadonneen lain kirjan Herran temppelistä (ks. 2. Kun. 22:8). Sitä luettiin Josialle. Josian sydän oli lempeä, ja hän teki parannuksen ja itki Herran edessä (ks. 2. Kun. 22:19). Sitten hän kokosi kaiken kansansa temppeliin ja luki sanat heille, ja yhdessä he tekivät liiton pitää Jumalan käskyt: ”Hän luki heidän kuultensa kaiken, mitä temppelistä löytyneessä liiton kirjassa sanottiin.

Sitten kuningas nousi korokkeelle ja teki Herran edessä liiton. Sen mukaan heidän tuli seurata Herraa ja kaikesta sydämestään ja kaikesta sielustaan noudattaa hänen käskyjään, liitonehtojaan ja säädöksiään. Näin he täyttäsivät sen, mitä kirjassa oli liitosta sanottu. Koko kansa yhtyi tähän liittoon.” (2. Kun. 23:2–3.)

Mikä innoittava kertomus se onkaan. Mietin usein, miksi Josia oli niin uskollinen henki, että otti varteen lain kirjan. Miksi hänen suhtautumisensa oli erilainen kuin kuninkaiden ennen häntä ja hänen jälkeensä? Onko siinä sovellus teille nuorella iälläne arvostaa

pyhiä kirjoituksia lukemalla niitä, ottamalla niistä vaarin, tekemällä liitto pitää niissä olevat käskyt ja elää sitten liiton mukaan?

Ehkäpä pyhät kirjoitukset koskettivat Josiassa jotakin kuolematonta kieltä tai herättivät jonkin muiston kuolevaisuutta edeltäneestä opetuksesta. Vanhin Neal A. Maxwell sanoi Brigham Youngin yliopistossa järjestetyssä kirkon koululaitoksen konferenssissa vuonna 1991: ”Ehkäpä pyhien kirjoitusten erityiset, elävöittävät voimat ovat yhteydessä muistivälähdyksiimme kuolevaisuutta edeltäneestä maailmasta tai ainakin tuovat esiin taipumukset, joita siellä niin kauan vaalittiin” (”Teaching by the Spirit – The Language of Inspiration”, julkaisussa *Old Testament Symposium Speeches*, 1991, s. 1).

Ehkäpä me siksi niin usein pyhissä kirjoituksissa näemme käskyn ”muistakaa, muistakaa” (Moosia 2:41; Alma 37:13; Hel. 5:9, 12; 14:30). Emme muista vain ihmeitä ja armotekoja tässä elämässä vaan myös lempeitä opetuksia kuolevaisuutta edeltäneestä olemassaolostamme. Vanhin Maxwell opetti, että me voimme oppia paljon tutkiessamme ja pohtiessamme herättäen siten välähdyksiä aiemmista taivaalliselta Isältämme saamistamme opetuksista.

Käydessään erään lähetysjohtajan ja hänen perheensä luona Venäjällä vanhin Maxwell istuutui eräänä aamuna keskustelemaan perheen viiden nuoren tyttären kanssa. Ensimmäinen asia, jonka hän kysyi heiltä, oli, mitä pyhien kirjoitusten kohtaa he olivat sinä päivänä pohdiskelleet. Kysymys yllätti tytöt. Mutta ajatelkaahan. Vanhin Maxwell vain oletti, että pyhät kirjoitukset olivat yhtä kalliit kuin kulta ja maistuvammat kuin hunaja tytöille niin kuin ne olivat hänelle. Jos tekisimme hänen ehdottamallaan tavalla ja pitäisimme aina jonkin pyhien kirjoitusten kohdan mielessämme, me tutkisimme niitä kävellessämme luokasta toiseen, ajaessamme tapaamaan jotakuta tai siivotessamme kotiamme. Tutkiminen alkaisi varhain elämässämme ja olisi jatkuvaa ja alituista. Kestitsisimme koko ajan itseämme torjuen henkilökohtaisen puutostilan ja hengellisen nälän. Jumalan sanat olisivat kirjoitettuina, ei kivitaluihin vaan sydämeemme (ks. 2. Kor. 3:3).

Jopa vanhin Maxwellin pienet lastenlapset tiesivät, miten paljon hän tähdensi pyhiä kirjoituksia. Monet teistä luultavasti muistavat, että viimeisessä yleiskonferenssipuheessaan hän kertoi eräästä kerrasta, jolloin hän oli ollut tapaamassa lastenlapsiaan

myöhään illalla. Hänen tyttärenpoikansa Robbie oli jo mennyt nukkumaan. Vanhin Maxwellin tultua pojan äiti huusi: "Robbie, Neal-vaari on tullut!" Veli Maxwell kuuli väsyneen pienen äänen makuuhuoneesta sanovan: "Tuonko minä pyhät kirjoitukset?" ("Muistakaa, 'kuinka armollinen Herra on ollut'" *Liahona*, toukokuu 2004, s. 46.) Poikakuningas Josian ja pienen Robbie-pojan tavoin meidän pitäisi oppia varhain elämässämme rakastamaan pyhiä kirjoituksia, kestitä niillä itseämme ja oppia niistä.

Omat pienet lastenlapsemme opettelevat myös tässä elämänvaiheessaan rakastamaan pyhiä kirjoituksia. Iloitsemme todella heidän suhtautumisestaan niihin. Esimerkiksi kolmivuotiaalla Joshualla, joka rakastaa sankareita kaikissa kertomuksissa, oli tapana tokaista jokaisen pyhien kirjoitusten kertomuksen huippukohdassa: "Ja kuka sitten pelastaa päivän? Jeesus pelastaa päivän!" Joshua opetteli tärkeää opetusta: että Jeesus on todellakin Pelastajamme. Jopa Hänen nimensä Vapahtaja tarkoittaa pelastamista. Nyt hän rukoilee rukouksissaan niiden henkilöiden puolesta, jotka hän on oppinut päivittäin tuntemaan. Kerran hän rukoili, ettei Pietari enää vajoaisi, ja sitten hän rukoili, etteivät siat hukkuisi, kun ne syöksyivät veteen. Erään toisen kerran hän rukoili, että Laman ja Lemuel olisivat kilttejä Nefille. Ja olemmepa kuulleet hänen rukoilevan jopa Jeesuksen iskän puolesta, joka on taivaallinen Isä. Joshua sai jokin aika sitten oman oikean Mormonin kirjan lastenhuoneen johtajaltaan Alkeisyhdistyksessä. Hän ei enää halua äitinsä lukevan lapsille tarkoitettua Mormonin kirjaa. Hän on sanonut äidilleen, että hän pitää eniten oikeista sanoista.

Toinen lapsenlapsemme Tanner, joka on kuusivuotias, opetteli viime kesänä uimaan. Ensin hän todella pelkäsi vettä aika tavalla. Päivänä, jolloin heidän oli viimein tarkoitus hypätä aivan yksin altaan syvään päähän, perhe ei ilmeisesti ollut lukenut pyhiä kirjoituksia aamiaisaikaan kuten he tavallisesti tekevät. Vaikka Tanneria hermostutti, hän hyppäsi syvään veteen. Mutta kun hän nousi vedestä, hän piti huolen siitä, että hänen äitinsä tiesi hänen olevan järkyttynyt. Hän sanoi: "Jos me olisimme muistaneet lukea pyhiä kirjoituksia tänä aamuna, minä en olisi pelännyt hyppäämistä niin paljon." Tyttäreemme tunsivat tulensa nuhdelluksi mutta oli myös iloinen siitä, että hänen pieni poikansa arvosti niin paljon Henkeä ja voimaa, jota pyhät kirjoitukset tuovat hänen elämäänsä. Pyhien kirjoitusten tutkiminen voi antaa meille voimaa hypätä syvään veteen, jossa mekin toisinaan joudumme uimaan. (Ks. OL 127:2.)

Oppi voi muuttaa elämämme

Apostoli Paavali kiitti Timoteusta siitä, että tämä oli oppinut varhain elämässään tuntemaan pyhät kirjoitukset ja rakastamaan niitä. Niin tehdessään hän kuvaili myös pyhien kirjoitusten suuria siunauksia meidän elämässämme:

"Olet myös jo lapsesta asti tuntenut pyhät kirjoitukset, jotka voivat antaa sinulle viisautta, niin että pelastut uskomalla Kristukseen Jeesukseen.

Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään.

Näin Jumalan ihmisestä tulee täydellinen ja kaikkeen hyvään kykenevä." (2. Tim. 3:15–17.)

Mitä ihania siunauksia seuraakaan pyhien kirjoitusten tutkimisesta. Ne voivat tehdä meidät viisaiksi, niin että pelastumme. Ne voivat lisätä uskoamme Jeesukseen Kristukseen ja Hänen suunnitelmaansa. Ne voivat opettaa meille meidän heikkouksistamme ja parannuksentarpeestamme. Ne voivat opettaa meille oppia.

Presidentti Boyd K. Packer on sanonut monta kertaa: "Tosi opin ymmärtäminen muuttaa asenteita ja käytäytymistä. Evankeliumin oppien tutkiminen parantaa käytöstä nopeammin kuin käytöksen tutkiminen." ("Älkää pelätkö", *Liahona*, toukokuu 2004, s. 79.) Pyhien kirjoitusten avulla me voimme oppia tosi opin suoraan lähteestä, mikä vuorostaan auttaa meitä tulemaan täydellisiksi, kuten Paavali sanoo. Koskaan ei ole liian myöhäistä alkaa kestitä vakavamielisesti itseään pyhiin kirjoituksiin sisältyvällä opilla. Itse asiassa juuri tämä ilta olisi meille kullekin erinomainen hetki aloittaa.

Nyt on elämässänne aika, jolloin teette suuria ja tärkeitä päätöksiä käytännöllisesti katsoen kaikesta – opiskelusta, työpaikasta, urasta, lähetystyöstä, ystävästä, seurustelusta, avioliitosta, lapsista, raha-asioista, elinoloista, uskollisuudesta kirkon tehtävissä jne. Olen ajatellut ja rukoillut pitkään ja hartaasti, mitä sellaista voisin sanoa, mikä auttaisi jokaista teitä yksilöllisesti näinä tärkeinä päätöksenteon vuosina. Tarvitsette yksilöllistä opastusta. Tarvitsette henkilökohtaista ilmoitusta, joka auttaa teitä omissa ainutkertaisissa oloissanne. Alma opetti, että "sanan saarnaamisella oli – kansan mieleen voimallisempi vaikutus kuin miekalla tai millään muulla – sen tähden Alma ajatteli olevan hyväksi, että he kokeilisivat Jumalan sanan voimaa" (Alma 31:5). Minä tiedän ja

todistan, että kun me kokeilemme Jumalan sanan voimaa, me jokainen saamme tuota lohtua, opastusta ja henkilökohtaista ilmoitusta.

Kuinka pyhien kirjoitusten tutkimisella on tämä voimallinen vaikutus meihin? Pyhät kirjoitukset kutsuvat Hengen. Juuri Henki lohduttaa ja johtaa meitä. Juuri Henki opettaa meitä ja ilmoittaa Herran mielen ja tahdon meihin nähden. Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut:

”Kun alan suhtautua välinpitämättömästi suhteeseeni Jumalaan ja kun tuntuu siltä, ettei kuuntelemassa ole yhtään jumalallista korvaa eikä yksikään jumalallinen ääni puhu, huomaan, että olen itse hyvin kaukana. Jos uppoudun pyhiin kirjoituksiin, etäisyys lyhenee ja hengellisyys palaa.” (Lainattuna artikkelissa ”Myöhempien aikojen profeetat puhuvat pyhien kirjoitusten tutkimisestä”, *Liahona*, elokuu 2001, s. 29; ks. myös *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toimittanut Edward L. Kimball, 1982, s. 135.)

Pyhät kirjoitukset siunaavat meitä lohdulla

C. S. Lewisistä kertovassa elokuvassa hänen roolihahmonsa esitti rukousta koskevan syvällisen ajatuksen, joka pätee mielestäni yhtä hyvin pyhien kirjoitusten lukemiseen. Hän sanoi: ”Rukoilen, koska en voi itse auttaa itseäni. Rukoilen, koska olen avuton. Rukoilen, koska tarve tulvii minusta alati valveilla ja nukkuessa. Se ei muuta Jumalaa, se muuttaa minua.” (Sanat käännetty William Nicholsonin ohjaamasta ja kirjoittamasta näytelmästä *Shadowlands*, 1994.) Minä tunnen samoin pyhien kirjoitusten suhteen. Käännyin niiden puoleen, koska ”tarve tulvii minusta alati”. Tunnen syvän tarpeeni saada Jumalan sanojen raintoa sielulleni ja opetusta kaikessa, mitä minun pitäisi tietää. Ne muuttavat minua.

Monet teistä muistavat rakkaan ja innoittavan kertomuksen hollantilaisista sisaruksista Betsie ja Corrieten Boomista, jotka joutuivat sotavangeiksi natsi-Saksassa, ja kuinka he kääntyivät Raamatun puoleen suuressa hädässään Ravensbrückissä, pahamaineisella naisten keskitysleirillä. Corrie kertoi meille:

”Aamusta valojen sammumiseen asti, aina kun emme seisseet nimenhuutoriveissä, Raamattumme antoi apua ja toivoa yhäti laajenevalle joukolle. Niin kuin eksyksissä olevat kerääntyvät leimuavan tulen ympärille, mekin kokoontuimme Raamatun ympärille, kurotimme sydämemme sen lämpöön ja valoon. Mitä mustemmaksi yö ympärillämme kävi, sitä kirkkaampana ja

kauniimpana paloi Jumalan Sanan liekki. ’Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako vai ahdistus, vai vaino vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? – – Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton Hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut.’

Katselin ympärilleni Betsien lukiessa ja näin miten valo siirtyi kasvoista kasvoihin.” (*Kätköpaikka*, 1978, suom. Rauno Luoto, s. 203.)

Jumalan sanat ravitsivat ja antoivat voimia näille naisille. Ne toivat lämpöä ja valoa. Ne olivat kalliimmat kuin kulta ja maistuvammat hunajaa.

Pyhät kirjoitukset siunaavat meitä ilmoituksella

Joskus tietyt sanat pyhissä kirjoituksissa ovat vakuuttava vastaus rukouksiimme. Pyhien kirjoitusten lukeminen avaa myös mielemme ja sydämemme Hengen herättämille ajatuksille. Olemme paljon valmiimpia ottamaan vastaan sellaista apua, jos käännyimme pyhien kirjoitusten puoleen etsien, pyytäen ja kysyen.

Joseph Smith sai kerta toisensa jälkeen ilmoitusta lukiessaan pyhiä kirjoituksia ja esittäessään innoitettuja kysymyksiä. Me kaikki tiedämme, että meillä on suurenmoinen ensimmäinen näky sen tuloksena, että tämä 14-vuotias poika tutki pyhiä kirjoituksia ja esitti tärkeän kysymyksen. Hän halusi tietää, mikä kirkko on oikea, ja hän tarttui Jaakobin kirjeen lupaukseen, että Herra vastaisi niille, jotka kysyisivät Häneltä vilpittömästi. Tiesittekö myös, että Joseph sai luvun 76 pohtiessaan Johanneksen evankeliumin kirjoituksia ihmisten pelastuksesta? Näky kirkkauden asteista avautui hänen nähtäväkseen. Itse asiassa yksi myöhempien aikojen pyhiin kuuluva tiedemies on arvioinut, että

”yli 50 prosenttia Opin ja liittojen ilmoituksista saatiin sinä aikana, joka liittyy Raamatun innoitettuun tarkistamiseen. Meillä on Joseph Smithin käännöstyössä hyvä oppitunti siitä, kuinka ilmoituksia saadaan. Kun profeetta uppoutui pyhiin kirjoituksiin, tuli esiin aiheita ja kiintoisia seikkoja ja kysymyksiä, jotka monissa tapauksissa johtivat suurempaan valoon ja tietoon myöhempien aikojen pyhille nykyajan ilmoitusten muodossa.” (Robert L. Millet, ”Joseph Smith’s Translation of the Bible and the Doctrine and Covenants,” Robert L. Milletin ja Kent P. Jacksonin toimittamassa julkaisussa *Studies in Scriptures: Volume One, the Doctrine and Covenants*, 1984, s. 139.)

Muiden profeettojen ilmoitukset ovat noudattaneet samaa kaavaa. Oppi ja liitot 138 ilmoitettiin presidentti Joseph F. Smithille hänen pohtiessaan Pietarin kirjoituksia henkimaailmasta.

Meillä jokaisella on oikeus saada henkilökohtaista ilmoitusta. Pyhät kirjoitukset voivat olla syvällisin lähteemme siihen. Eräs BYU:n professori kertoi naisesta, jota Henki johdatti hänen tutkiessaan pyhiä kirjoituksia. Professori sanoi:

”Erästä naista johdatettiin oppimaan kuuntelemaan Hengen ääntä pyhiä kirjoituksia lukiessa. Häntä opastettiin polvistumaan rukoukseen, kiittämään taivaallista Isäänsä pyhistä kirjoituksista, pyytämään, että Henki olisi hänen kanssaan hänen lukiessaan ja sitten kertomaan Herralle, mitä hän tarvitsi pyhistä kirjoituksista sinä nimenomaisena päivänä – yksi kysymys, johon hän tarvitsi vastauksen, kenties johdatus jossakin ihmissuhteessa, ehkä vahvistuksen jollekin päätökselle. Sitten hän avasi pyhät kirjoituksensa ja alkoi lukea. Hänen ei koskaan tarvinnut lukea kovin pitkään, ennen kuin Henki antoi hänelle hänen etsimänsä vastauksen. Näiden päivittäisten kysymys ja vastaus -tuokioiden avulla, jotka hän vietti pyhien kirjoitusten ja Hengen parissa, hänen herkkyytensä Hengen kuiskauksille lisääntyi – ja hän rakastui pyhiin kirjoituksiin.

Olen kertonut hänen kokemustaan muille, jotka ovat sitten kokeilleet samaa; tulokset ovat olleet hämmästyttäviä. Vaikeuksia taloudellisista ongelmista ihmissuhdehuoliin on ratkaistu. Ja samalla näiden ihmisten kyky kuulla Pyhän Hengen ääntä on lisääntynyt.” (Wendy L. Watson, ”Let Your Spirit Take the Lead” julkaisussa *The Power of His Redemption: Talks from the 2003 BYU Women’s Conference*, 2004, s. 326.)

Minäkin olen oppinut rakastamaan pyhiä kirjoituksia ja luottamaan niihin omassa elämässäni. Ne ovat minulle kalliimmat kuin kulta. Vastaukset eivät aina tule minulle helposti, mutta ne tulevat. Joskus se on jo rauhan ja lohdun tunne odottaessani, että ymmärtäisin Herran tahdon tai Hänen aikataulunsa. Kun olin nuori äiti, presidentti Spencer W. Kimball kehotti kirkon naisia tulemaan pyhien kirjoitusten tuntijoiksi (ks. ”Vanhurskaiden naisten tehtävä”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 169). Jos aikaa olisi, voisin kertoa teille lukemattomista tavoista, joilla hänen kehotuksensa noudattaminen auttoi minua äitinä. Jos silmäilisitte pyhiä kirjoituksiani, näkisitte lasteni nimiä kirjoitettuna monien kohtien viereen,

joista tiesin ilmoituksen voimalla, että minun täytyi puhua niistä heidän kanssaan.

Samalla tavoin Herran sanat ovat siunanneet minua kirkon tehtävissäni. Kun minut kutsuttiin Nuorten Naisten johtajaksi, käännyin etsien pyhien kirjoitusten puoleen. Etsin lohtua ja opastusta riittämättömyyden tunteisiin ja valtavaan vastuuseen, joka sai rajalliset kykyni tuntumaan mitättömiltä. Pyhien kirjoitusten kertomukset profeetoista ja johtajista, jotka tunsivat riittämättömyyttä kutsumuksissaan, toivat rauhaa ja opettivat minulle, että Herra pätevoittää ne, jotka Hän kutsuu.

Yksi sellainen profeetta, Henok, sanoi: ”Miksi minä olen saanut armon sinun silmissäsi, minä, joka olen vain nuorukainen ja jota kaikki ihmiset vihaavat, sillä minä olen hidaspuheinen? Miksi minä olen sinun palvelijasi?

Ja Herra sanoi Henokille: Mene ja tee, niin kuin minä olen käsenyt sinua – -. Avaa suusi, niin se täytetään ja minä annan sinulle sanat.” (Moos. 6:31–32.) Mooses tunsikin myös riittämättömyyttä, ja Herra lupasi: ”Minä olen sinun kanssasi, kun puhut, ja neuvon sinulle, mitä sinun tulee sanoa” (2. Moos. 4:12). Ja Jeremia sai siunauksen: ”Älä pelkää ketään, sillä minä – – olen sinun kanssasi ja suojelen sinua – – [ja] annan sanani sinun suuhusi” (Jer. 1:8–9).

Tutkiessani minua lohduttivat erityisesti lupaukset, jotka annettiin Vapahtajalle. Tunsin, että taivaallinen Isä halusi minun soveltavan noita siunauksia itseeni omassa hädässäni. ”Herra, minun Jumalani, on antanut minulle taitavan kielen, niin että voin sanalla rohkaista uupunutta” (Jes. 50:4). Tämä kohta johti minut toiseen kohtaan, johon olen tarrautunut johtoajatukseni. ”Minä annan teille viisauden puhua niin, ettei yksikään vastustajanne kykene kiistämään eikä kumoamaan sanojanne” (Luuk. 21:15). Joka ainoa päivä kuluneiden kolmen vuoden aikana minä olen rukoillut viisautta puhua. Suurin toiveeni (ja juuri se asia, jossa tunsin olevani riittämättömin) oli tietää, mitä Herra halusi minun opettavan – että minulla olisi viisautta, ja kykenisin sitten löytämään sanat välittää sen sanoman – että osaisin puhua. Pyhistä kirjoituksista sain henkilökohtaista ilmoitusta, joka on johdattanut minua ja lohduttanut minua tässä kutsumuksessa. Herran sanat ovat ”kalliimmat kuin – – kulta – – [ja] maistuvammat – – hunajaa” minun elämässäni (Ps. 19:11).

Pyhät kirjoitukset siunaavat meitä todistuksella

Yksi suurista siunauksista, joka meillä on kirkon jäsenenä, on nykyajan pyhä kirja, joka on toinen todistus siitä, että Jeesus on Kristus, ja palauttaa Hänen evankeliuminsa oppien täyteen. Jokainen myöhempien aikojen profeetoistamme on kehottanut meitä lukemaan Mormonin kirjaa ja elämään sen opetusten mukaan luvaten, että saamme suuria siunauksia elämäämme.

Taidamme kaikki jo tietää, että elokuussa presidentti Gordon B. Hinckley pyysi jokaista kirkon jäsentä lukemaan tai uudelleen lukemaan Mormonin kirjan tämän juhluvuoden loppuun mennessä. Mistähän syystä profeettamme on pyytänyt meitä tekemään sen? Miksi? Jokaisen meistä pitäisi kysyä itseltämme: Mitä minun täytyy oppia? Kuinka minun täytyy kehittyä? Missä minä tarvitsen apua? Löydämme henkilökohtaisia syitä ja tarpeita tähän Mormonin kirjan lukemiseen. Sitten presidentti Hinckley lupasi meille, että ”saatte elämäänne ja koteihinne enemmän Herran Henkeä, voimakkaamman päättäväisyyden vaeltaa kuuliaisina Hänen käskyilleen ja lujemman todistuksen Jumalan Pojan elävästä todellisuudesta” (“Elävä ja tosi todistus”, *Liahona*, elokuu 2005, s. 6).

Mormonin kirjan kumppanina on Herran Henki. Ystävänä Wilford ja Kathleen Andersen, jotka palvelivat lähetysjohtajapariskuntana Guadalajarassa Meksikossa, kirjaimellisesti näkivät Mormonin kirjan hengen työssä. Sisar Andersen tunsu heidän lähetystyönsä viimeisenä vuonna innoitusta järjestää kolmen poikansa koulunkäynnin kotona eikä panna heitä yleiseen kouluun. Hän tarvitsi kuitenkin apua opettaessaan heille espanjaa. Hän rukoili, että löytäisi sopivan yksityisopettajan. Hänet johdettiin Irma Encinasin luo, jolla oli opettajana 20 vuoden kokemus ja joka oli aivan äskettäin muuttanut tuohon uuteen kaupunkiin. Irma Encinas tuli kahdesti viikossa tekemään töitä poikien kanssa.

Kolmen kouluviikon jälkeen sisar Andersen tajusi palanneensa henkilön, joka saattaisi olla kiinnostunut kuulemaan enemmän kirkostamme. Niinpä hän kertoi Irmalle Joseph Smithistä ja Mormonin kirjasta. Sitten sisar Andersen päätti, että hänen poikiensa espanjan oppikurssina olisi Mormonin kirja. Kukin pojista luki ääneen espanjaksi pyhiä kirjoituksia jokaisella opitunnilla. Sitten opettajaa neuvottiin esittämään kysymyksiä luetusta, ja poikien oli vastattava hänelle

espanjaksi. Poikien oppiessa espanjaa Irma Encinas sai opetusta Mormonin kirjasta.

Joulun jälkeen Irma Encinas tuli sisar Andersenin luo ja alkoi itkeä. Hän halusi kertoa sisar Andersenille, mitä oli tapahtunut. Hän sanoi, että joka kerta poikien lukiessa Mormonin kirjaa hän näki heidän kasvojensa ympärillä valon. Kun he sulkiivat kirjansa, valo hävisi heti. Hän tunnusti, että hänen sisarensa, joka asui hänen kanssaan, oli saanut Mormonin kirjan yksitoista vuotta aiemmin, mutta ei ollut lukenut sitä. Tämä epätavallinen kokemus sai heidät molemmat etsimään tuon pölyisen kirjan kirjahyllystään. He halusivat saada itse selville, mikä tuosta kirjasta säteilevä valo oli. Olen varma, että voitte arvata kerromuksen lopun. He alkoivat lukea Mormonin kirjaa ja halusivat, että lähetysaarnajat opettaisivat heitä. Kaksi viikkoa heidän ensimmäisen lähetystyökeskustelunsa jälkeen heidät kastettiin.

Minun todistukseni

Presidentti Hinckley on luvannut jokaiselle meistä tuon saman valon, kun luemme Mormonin kirjaa. Minä olen lukenut uudelleen Mormonin kirjaa muutaman kuluneen viikon aikana. Se on syyttänyt uudelleen sydämessäni palavan todistuksen, että Jeesus Kristus on maailman Lunastaja. Miltei joka jae todistaa Hänestä. Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: ”Mormonin kirjan yli 6 000 jakeesta runsaasti yli puolessa viitataan suoraan Häneen” (“Mormonin kirja – toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta: selkeitä ja kallisarvoisia asioita”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 9).

Mormonin kirjan ihmiset odottivat Häntä mielessään toivo Hänen lunastuksestaan, ja he katsoivat taakseen Hänen esimerkillistä elämäänsä ja lunastuskuolemaansa mielessään toivo Hänen sovituksistaan. Kauan ennen Kristuksen syntymää Jaakob kirjoitti: ”Uskotko sinä kirjoituksiin? – Sillä ne totisesti todistavat Kristuksesta. Katso, minä sanon sinulle, ettei kukaan profeetoista ole kirjoittanut eikä profetoinut puhumatta tästä Kristuksesta.” (MK Jaak. 7:10–11.) Ja kauan sen jälkeen kun Kristus oli tullut, Mormon kirjoitti: ”Ja se, mitä näissä levyissä on, on minulle mieluisaa Kristuksen tulemistä koskevien profetoiden tähden; ja isäni tiesivät, että monet niistä ovat toteutuneet” (Morm. s. 4). Mikä laaja ja ihana perspektiivi todistaa. Kun luin, tiesin, että uskonsa tähden Kristukseen ja Hänen sovituksensa ihmiset kestivät tuskaa ja ahdistusta ja voitivat synnin ja kiusauksen. Tiedän, että Jeesus on elävä Kristus. Olen tuntenut halua laulaa Hänen lunastavan rakkautensa laulua (ks. Alma 5:26).

Lukiessani uudelleen aloin myös tavoittaa pilkahduksen levyjen merkityksestä – pronssilevyistä, 24 kulta-levystä ja nefiläisten suuriin ja pieniin levyihin tekemästä aikakirjasta. Oivalsin, että ne olivat kultaa kalliimmat Lehille ja hänen jälkeläisilleen. Alma vie meidät kotiinsa – kuten olisin halunnut tehdä tänä iltana – ja antaa meidän kuunnella opetuksiaan pojalleen Helamanille. Hän kertoo pojalleen, miksi kukin näistä aikakirjoista on niin tärkeä. Hän uskoo pojalleen suuren vastuun, ei vain pitää levyistä huolta ja jatkaa kirjoittamista niihin, vaan myös opettaa niiden totuuksia. Hän sanoi: ”Sillä aivan yhtä varmasti kuin tämä suunnanosoitaja [Liahona] toi meidän isämme sen reittiä seuraamalla luvattuun maahan, samoin Kristuksen sanat, jos me seuraamme niiden reittiä, vievät meidät tämän murheen laakson tuolle puolen paljon parempaan lupauksen maahan” (Alma 37:45).

Olen saanut presidentti Hinckleyn lupaamat siunaukset – enemmän Herran Henkeä, halun tehdä parannus ja vaeltaa päättäväisemmin kuuliaisena Hänen käskyilleen ja todistuksen Jumalan Pojan elävää todellisuudesta. Rukoilen, että käytätte tätä aikaa

nuoruudessanne siihen, että kestitsette itseänne pyhillä kirjoituksilla ja otatte tavaksenne, jota noudattatte koko elämänne, kutsua henkilökohtaista ilmoitusta pyhistä kirjoituksista ja oppia Jeesuksen Kristuksen oppia.

”Rakastan Herraa; sieluni iloitsee Hänestä.” (John Tanner, ”I Love the Lord”, Jackman Music Corp., 2000, s. 2; ks. myös 2. Nefi 4:15–16). Tiedän, että taivaallinen Isä elää ja että Hän rakastaa meitä niin paljon, että Hän puhuu meille pyhien kirjoitusten kautta. Todistan Nefin kanssa, että ”minun sieluni iloitsee kirjoituksista” (2. Nefi 4:15). Pyhät kirjoitukset ovat vahvistaneet todistustani, opettaneet minulle totuuksia, johdattaneet polkuani ja lohduttaneet suruissani – kuten tiedän niiden tekevän teidän kohdallanne. ”Ne opastavat minua – –, niiden noudattamisesta [olen saanut] suuren palkan” (Ps. 19:12), joka on haluttavampi kuin kulta, kalliimpi kuin kullan paljous, ja makeampi kuin mesi, maistuvampi mehiläisen hunajaa. (Ks. Ps. 19:11.) Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.